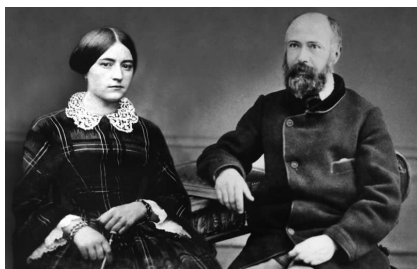

Svätí Louis a Zélia Martinovci – rodičia svätej Terézie z Lisieux

Louis a Zélia žili v 19. storočí vo Francúzsku a pochádzali z dôstojníckych rodín. Obaja dostali solídnu kresťanskú výchovu. Tým, že Louis a Zélia vyrastali v kresťanských rodinách, skutočne slobodných a oslobodzujúcich, obidvaja uvažovali nad zasväteným životom. Louis sa vyučil náročnému hodinárskemu remeslu, ale jeho túžbou bolo viesť kontemplatívny život a stať sa rehoľníkom v kláštore sv. Bernarda. Jeho túžby nebolo vyhovené.

Usadil sa v Alencone, kde si otvoril hodinárstvo. Ako slobodný muž sa venoval svojej práci a po celý život ho neopustila túžba po „tichom a pokojnom živote v ústraní“. Do každej činnosti pozýval Boha. V každom človeku hľadal Pána. Veľmi často chodil na púte a vydržal dlho v tichu adorovať pred Pánom. Tento spôsob života si zachoval aj v manželstve. Zélia neskôr o ňom povedala: „Môj muž je svätec, želala by som takého všetkým ženám“.

Zéliu nepriťahoval kontemplatívny rád, chcela byť vincentkou, ale predstavená ju odmietla. S pokorou to prijala. Po „rehoľnom sklamaní“ pocítila povolanie do manželstva. Bola presvedčená, že manželstvo je akýsi tretí stav rezervovaný pre tých, ktorí nie sú hodní kláštora.

Louis a Zélia spoznali, že Boh od nich žiada službu v manželskom živote, a vydali sa za hlasom, ktorý vnímali svojím srdcom. S úžasnou láskou prijímali deti a učili ich poznávať život. Priali si veľa detí, aby ich mohli vychovať pre nebo. Lenže z deviatich detí im štyri zomreli. Pre rodičov bola smrť detí ťažkou skúškou. Louis časom predal hodinárstvo, aby pomáhal svojej manželke s predajom čipiek. Zélia napriek rizikám podnikania verila, že Pán Boh je dobrý Otec a nikdy nenaloží na svoje deti viac ako dokážu uniesť. Pochopila, že manželstvo a rodina sú privilegovaným miestom na klíčenie a rozvoj svätosti. Vždy pracovala s nádejou a trpezlivosťou. O Zélii sa vie, že bola ženou so silnou vierou a prekypovala entuziazmom.

Obaja manželia boli presvedčení, že každého človeka im posielala Prozreteľnosť. Bolo pre nich dôležité odovzdať deťom svetlo viery, naučiť ich rozlišovať dobro a zlo. Pre päť dcér, ktoré neskôr svoj život zasvätili Bohu, sa žiadny deň nezačal bez „obetovania srdca Pánu Bohu“. Išlo o modlitbu, ktorú ich naučila mama Zélia. „Môj Bože, obetujem Ti svoje srdce, prijmi ho, ak chceš, aby nepatrilo žiadnemu inému stvoreniu. Len tebe, môj dobrý Ježišu“.

Louis mal takmer 50 rokov, keď Terézia prišla do rodiny ako deviate dieťa. V tom čase Zélia dosiahla štyridsaťjeden rokov. Už prejavovala viditeľné znaky fyzickej únavy, sprevádzané aj morálnym utrpením zo straty maličkých detí. Jej zbožnosť mala podobu nostalgickej túžby po nebi. Celý život mala Zélia jedinú túžbu: stať sa svätou. Zomrela vo veku 46 rokov. Po jej smrti sa Louis presťahoval z Alenconu do Lisieux, kde mu príbuzní pomáhali s výchovou dcér. Louisovi a dcéram pomohla viera prekonať všetky ťažkosti. Louis trávil so svojimi dcérami veľa času. Čítali si, modlili sa, spievali. Najmladšia dcéra Terezka neskôr vo svojich spisoch poznamenala, že pri modlitbách sa pozerala na ocka, aby vedela, ako sa modlia svätí. Po tom, čo Louis odprevadil svoju najmladšiu dcéru na Karmel, vypukla u neho zákerná choroba a musel byť umiestnený v ústave pre duševne chorých. Po niekoľkoročnom zápase Louis tejto chorobe podľahol. Terezka neskôr na toto obdobie spomína: „Boli to roky najplodnejšie v celom našom živote, nevymenila by som ich ani za všetky extázy a zjavenia svätcov. Moje srdce prekypuje vďačnosťou pri pomyslení na tento neoceniteľný poklad. Ježiš nám vzal toho, ktorého sme tak nežne milovali, ešte bolestnejším spôsobom, ako nám v rozpuku nášho života odňal našu drahú mamku... No nebolo to vari preto, aby sme mohli naozaj povedať: „Otče náš, ktorý si na nebesiach?“

Vyhlásenie Louisa a Zélie za blahoslavených bolo predmetom zložitých a dlhodobých procedúr. O vyhlásení za Ctených sa rozhodlo v roku 1994. K vyhláseniu za blahoslavených bolo treba čakať na overený a potvrdený „fyzický zázrak“. Tým bolo uzdravenie talianskeho chlapca Pietra Schilira z Milána, ktorý sa narodil (2002) s ťažkou deformáciou pľúc a podľa lekárov nemal

šancu na prežitie. Pietro bol zázračne uzdravený na príhovor rodičov Martinovcov, ktorí po uznaní tohto zázraku boli v roku 2008 blahorečení.

Manželia Martinovci svojimi modlitbami a evanjeliovým svedectvom sprevádzali cesty dcér. Kým cesta ich dcéry Terezky sa stala malou cestou, a ona je považovaná za sväticu výťahu, t. j. Božieho náručia, do ktorého sa s dôverou vrhla, Louis a Zélia sú svätcami schodišťa, výstupu zo schodu na schod.

V nedeľu 18.10.2015 ich na Námestí svätého Petra vo Vatikáne svätorečil pápež František. Liturgická spomienka svätých manželov Martinovcov pripadá na 12. júl.

Päť užitočných rodičovských tipov od týchto svätých rodičov, ktoré nám môžu pomôcť, keď sa v tomto modernom svete snažíme vychovávať svoje deti čnostne:

1. **Zasväťte každé dieťa Bohu hneď od začiatku**

Zélia zvykla bezprostredne po pôrode zasvätiť každé svoje dieťa Bohu prostredníctvom nasledujúcej modlitby: „*Pane, daj mi milosť, aby ti toto dieťa mohlo byť zasvätené a aby nič nepoškvrnilo čistotu jeho duše.*“ Zatiaľ čo ovocie tohto odovzdania nebolo zrejmé okamžite, ukazuje nám to, ako vedome sa vo svojom rodičovstve rozhodovala. Chcela, aby sa všetky jej deti stali svätými, ale neodkladala to na neskôr. Vedela, že „teraz“ je ten najlepší čas.

2. **Milujte svoje deti nesmiernou láskou**

Je ľahké zabudnúť, koľko lásky naše deti potrebujú – je jej naozaj veľa. Louis a Zélia prechovávali ku svojim deťom veľkú lásku s tým, že chceli, aby to ich deti vedeli. Dcéra Celine napísala o svojom otcovi: „Aký tvrdý bol sám na seba, taký láskavý bol vždy k nám. Jeho srdce k nám bolo mimoriadne nežné. Žil len pre nás. Jeho lásku nemohla prekonať láska nijakej matky.“

3. **Nevzdávajte sa, ak je to s vaším dieťaťom ťažké**

Dcéry robili Zélii poriadne starosti. Avšak Zélia a Louis sa nevzdali a snažili sa naďalej, aj keď sa vtedy zdalo, že ich práca neprináša ovocie.

4. **Buďte svojim deťom príkladom zhovievavosti**

Naše deti nasledujú každý náš krok, či už v tom dobrom alebo zlom slova zmysle. Louis a Zélia robili, čo mohli, aby svojim deťom ukázali, ako sa správať k ostatným. Celine opísala, akú trpezlivosť mal jej otec s ľuďmi, aj keď boli voči nemu tvrdí: „*Raz so mnou šiel vybrať nájomné od istej nájomníčky – bolo to na hlavnej ulici Lisieux. Tá žena odmietla zaplatiť, a bežala za ním vykrikujúc urážky. Bola som zdesená, ale on si zachoval pokoj, vôbec na to neodpovedal a ani neskôr sa na ňu nestážoval.*“

Ako môžeme od svojich detí očakávať, že budú voči druhým trpezlivé a dobré, keď im sami nie sme príkladom?

5. **Hrajte sa so svojimi deťmi**

V dnešnej dobe je až príliš ľahké posadiť svoje dieťa pred obrazovku a len zriedkakedy sa s ním hrať. Avšak, niekedy naše deti potrebujú našu pozornosť aj čo sa hrania týka. Celine napísala o svojej matke: „*Dokonca sa s nami ochotne hrala, aj keď tým riskovala, že jej samej sa tým jej celodenná práca predíži do polnoci alebo ešte viac.*“ Louis sa do hier tiež zapájal. Často so svojimi deťmi spieval, vyrábal pre ne malé hračky a vymýšľal im hry.

Zdroj: internet